

De vorbă cu... Domnul

Ce minunat lucru este să stai de vorbă cu Domnul! Una dintre cântările creștine universale, începe așa: „Eu durerea mea lui Isus I-o spun, El e amicul meu cel mai bun...” Unii consideră că relațiile cu divinitatea au loc numai în biserică și că Dumnezeu este numai acolo. Dar când cineva se mărginește numai la atât, înseamnă că nu a cunoscut adevărata părtășie cu cerul. Credincioșii trebuie să se afle neconținut sub influența lui Dumnezeu, să se roage Lui necurmat, să coboare Cerul, Împărăția cerurilor în inima lor. Un creștin adevărat stă de vorbă cu Domnul ca și cu un prieten al său, spunându-i tot ce are pe suflet, știind că are de-a face cu o ființă care **poate și vrea** să ajute.

O astfel de viață a dus patriarhul Enoh, care, din cei trei sute șaiszeci și cinci de ani trăiți aici, pe pământ, a umblat trei sute de ani cu Dumnezeu. Dacă o experiență de zece, douăzeci sau cincizeci de ani trăiți cu Domnul este o mare binecuvântare pentru noi, oare ce a însemnat pentru Enoh trăirea celor trei sute de ani cu Dumnezeu?

Dar Enoh nu a fost singurul om care a viețuit cu Dumnezeu pe pământ. El a fost urmat de zeci de alți bărbați consacrați lui Dumnezeu, care au trăit în preajma Lui, conversând cu El, primind mesaje importante de sus, săvârșind lucruri uriașe la porunca Sa. Din fericire, ni s-au păstrat în Biblie numele și lucrările cele mai însemnate din istoria poporului lui Dumnezeu – Noe, Avraam, Iosif, Moise, Iosua, Samuel, David, Solomon, Ilie, Elisei, Daniel fiind doar câteva dintre acestea.

Desigur că nu este ușor să stai de vorbă cu cineva pe care nu-l vezi. Cu atât mai mult, atunci când nici nu auzi nimic. A vorbi cu Dumnezeu, a te ruga prin credință, este unul din lucrurile ce nu pot fi înțelese de cei necredincioși. Patriarhii și profeții din vechime, apostolii din vremea Domnului Isus vorbeau cu Domnul direct, gură către gură; mulți L-au văzut personal sau pe îngerii trimiși ai Cerului – dar creștinii de rând?

Și totuși, și astăzi sunt mulți care vorbesc cu Dumnezeu ca în trecut, căpătând un răspuns clar și vizibil, fie în vorbe,

fie în fapte, în izbăviri, în vindecări, în descoperiri. Despre unul dintre acești minunați copii ai Săi aș dori să relatez; un credincios care a stat de multe ori de vorbă cu Domnul și care, atunci când a fost necăjit, a primit mângâiere, când a fost în încurcături a primit îndrumare, iar atunci când a fost bolnav, a obținut vindecare. Căci, într-adevăr, se pare că, mai ales în necazuri, credinciosul este mai aproape de Dumnezeu, și Dumnezeu de cel credincios. Pe patul de suferință ai mai mult timp de meditație sfântă ca în zilele de bucurie. Poate și de aceea ne dă Dumnezeu, periodic, câte un astfel de „concediu” de la cele lumești, trecându-ne în schimb prin școala Sa divină, de unde putem învăța nespus de mult.

Marii predicatori de astăzi, cu darul vindecării, combat cu toată tăria existența bolilor. Ei spun că boala vine de la cel rău și ea nu trebuie tolerată deloc în trupul nostru. Dumnezeu vrea ca oamenii să fie sănătoși, iar jertfa Fiului Său a adus, totodată, și ridicarea bolilor de la noi. Bolile celor credincioși au dat ocazia la nenumărate interpretări; de multe ori cercetarea bolnavilor s-a soldat cu jigniri, cu acuzații. Sunt mulți care consideră că boala constituie neapărat o pedeapsă, care duce în final la moarte. Dar cine poate cunoaște adâncimea planului și voii lui Dumnezeu? De ce suferim? De ce îngăduie Domnul ca cei iubiți ai Lui să fie bolnavi? De ce curmă Domnul viața unor devotați ai Săi în plină lucrare? – Iată numai câteva întrebări, ale căror răspunsuri au trezit mari controverse. Dar cine-L poate judeca pe Dumnezeu? Acum vedem și cunoaștem în parte, dar când vom intra în moștenirea veșnică, vom înțelege realitatea tuturor lucrurilor care aici pe pământ ne-au părut curioase.

Despre aceste lucruri am discutat într-o noapte de toamnă, întorcându-mă cu un frate de la un serviciu de priveghi a unei credincioase decedate. Era un moment prielnic pentru a medita asupra Căilor Domnului...

Fratele mi-a povestit cele ce urmează, iar când am rămas singur, mi-am zis: „Doamne – și această lucrare trebuie păstrată și cunoscută de toți. Este doar un fragment dintr-o viață trăită în păr-

tășie cu Tine, o fărâmitură. Dar din fărâmiturile câtorva pâini s-au umplut odinioară douăsprezece coșuri!”

II

„Cu ani în urmă” – a început fratele să-mi povestească – „pe vremea când treceam printr-o încercare, fiind obligat să stau și să lucrez zilnic până la zece ore afară, în zăpadă, diferite lucrări agricole sau de sortare a produselor agricole, îmbrăcat, și mai ales, încălțat sumar, m-am îmbolnăvit, între alte suferințe, degerându-mi și un picior. Cu timpul, durerile au ajuns așa de mari, încât nu mai puteam nici măcar călca pe talpa degerată...”

Există boli care, îngrijite din timp, dispar. Dar fratele nostru nu a avut ocazia să-și caute sănătatea, fiind obligat de împrejurări să continue lucrul și viața în aceleași condiții, departe de casă, de cei dragi, de cei ce ar fi putut să contribuie la alinarea suferințelor sale.

Nimic nu este mai dureros decât să suferi singur. Când copilul cu febră simte mâna mamei pe fruntea arzândă, inima i se liniștește. Și bărbatul bolnav, care simte lângă el brațele grijulii ale soției, suportă mai ușor criza. Atmosfera căminului sau chiar cea a spitalului, contribuie nespus de mult la ușurarea stării celui bolnav. Dar, să rămâi singur în durerea ta, este îngrozitor. Așa a rămas Iov, pentru o vreme. Nu a mai avut pe nimeni aici jos. Copiii, fiii și fiicele i-au murit, iar soția s-a lepădat de el, dorindu-i moartea. Încrederea în Răscumpărătorul cel viu a întreținut flacăra nădejdi și vieții sale, până în ziua izbăvirii.

Și fratele nostru, timp de ani de zile, în izolarea și boala sa, nu a avut pe nimeni dintre cei dragi... și totuși, nu a fost singur. Există Unul care stă lângă tine chiar și atunci când nimeni nu vede lucrul acesta. El îți liniștește inima, când vrăjmașul o face să bată mai tare; El îți alină durerile, atunci când junghiurile sunt mai cumplite; El luminează locul întunecos, în care te afli, făcându-te să îți simți prezența; El trece cu mâna Sa peste rănile tale, care sângerează, încât